

שיעור בהיסטוריה הקרובה

במקום בו שורפים מכונות ישרפו גם בני אדם ●●● שוב חוזק מחנה השמאל בטיעונו ושוב הוכח לכל עם ישראל כי לשטחים אין ערך אסטרטגי. חישוב מהיר, שם במחנה השמאל, העלה כי טיסת 7 דקות ללא השטחים היתה מביאה את המיג הסורי לים ת"א. זהו בחטון. ואם תרצו אהרלה יריב יערוך על זה סמינר אנאליטי ●●● הטיס הסורי שערך הכניס ללחץ את הניצים הסורים והיונים הישראליים. האחרונים חסרי הנסיגה לגבולות טיסה בני דקה וחצי אינם יכולים לסבול שבע דקות טיסה ללא גילוי או יירוט, זה הורס את כל ההבטחות המרושנות בתכנית האלופים" בדיוק בזמן שמריחים ריח בחירות באויר. ●●● מסתבר שיאמר עראפה לא ללמד בפקולטה של לאמנון רוביני שטיין והוא תומך בצעדי הריכוז של המשטר הסיני כנגד הסטודנטים שוחרי הדמוקרטיה. ●●● בניגוד להבטחות של רעיו ומעריציו בארץ שהיו בטוחים שיאמר הוא "אחד משלנו" והדמוקרטיה זה אצלו בדם, התגלה גם הפעם שהרס זה אצלו בדמוקרטיה. ●●● ומי שכבר תחיל לקלוט עד כמה "קרוב" הו"ר עראפה למסורת הדמוקרטית, למרות החיבה העיוורת לה הוא זוכה בקרב "הכוחות המתקדמים והנאוריים" בישראל, "יחכה לכוח העולה החדש בקרב בני דורינו בשטחים" — תנועת החמאס. הם עוד יילמדו את המוזק מתונים והחלקלקים מת"א מה פרוש דמוקרטיה במוסלמית. ●●● החברים לא מבינים מדוע התורה משה (ממשה עד משה...) עמירם מעל דפי מקומן תלאיבי ואמר ש"אהוד אולמרט נשאר הטובן השתול של בליכור". מה הוא לא יודע שרק אנשים מ"מחנה שרון" אומרים דברים אימים כאלה? ●●● יש מי שממשיך לנסות למכור לעם ישראל את השקר הגדול ביותר במדינה המכונה: "רו קיום יהודי כאילו העשן המיתמר מ"שיעוריה הקטנה" לא הגיע עושה גם הפעם "פסטיבל עכו לתיאטרון אחר" העומד השנה ע"פ הפרסומים (כמו כל שנה) בסימן "הריוקס" ●●● עומד ולא רואה את הגופות השרופות בכביש העולה לירושלים. כאילו העשן המיתמר מ"שיעוריה הקטנה" לא הגיע עושה של מאחזי העיניים מעכו הגדולה. ●●● מה לא נראה בפסטיבל ה"הריוקס" בעכו: מחזה על "חסי האחוה והדור" קיום שהביאו להרצחה של זיוה גולדברג וז"ל. מחזה על מה שעבר בראשם של נוסעי קו 405 בזמן גילגולם לתהום. מחזה על עשיות האחרונות של פרידריך רוזנפלד, שקיבל כסמל לדוריקום סכין בגב ומת כעבור שעות מאוחרות. ועוד ועוד מחזות שלא צצו במחנה הפורה של מחוזי ישראל בשנת ה"הריוקס" האחרונה. ●●● כדי להבין את המושג "טרור עיתונאי" צריך לקרוא את הראיון שעשה ירמי עמיר בידיעות 7 לילות האחרון לזמר גילי נתנאל בן ה-12 וחצי. ●●● השב"כ יכול ללמוד מאופן החקירה שעשה ירמי לגילי, כולל 12 שאלות בנושאים פוליטיים עד לח" תימה על "כתב ההדארה", להתחייב מעל דפיו של הנפוך במדינה לזמר ומירות שמאל בתקליטים הבאים. ומירות שלא נשמעות למרות רוחה של הכרזתה בתקליט זה. ●●● בעקבות קמפיין "מוכרחים לפקוח את העיניים" משנה עוד עשוי לפקוח את העיניים ולתבוע את ירמי עמיר לדין באשמת התעללות בקטינים. ●●● החברים נהנו לראות איך מרגני "שוק קחתו" של עיתון "העיר" מאבדים עשתונות, יחד עם מוקיריהם החרדים לרמותו של השמאל בישראל, כאשר "פעילי ימין" למדו את כללי המשחק הש" מאלני, וקר הגראפיטי, בימת "ההייד פארק" וחלל השוק בחניון בית רומנו, התמלאו במסרים ימניים למורת רוחם של אלה שהיו בטוחים שאנשי ר"צ ופ"ם יככבו באויר. ●●● הפרצוף "הדמוקרטי" השמאלי של השמאל תלאיבי התג" לה כאשר אנשיו הודרו למחוק, כפעילי הקומנדו של העדה החרדית, כל כתובת בקיר הגראפיטי שהוכירה את עצי הכר" מל. וזוהו הדיקטטור, כנשות עוזה, בכל פעם שאורח מהסר הפצוף לבטא בקול ברור דעות שאינן תואמות את הקו המערכת המוגש בעיתון "העיר". ●●● יש גבול לחופזה הימנית בדמוקרטיה שמאלנית. ●●● מדוע החברים קור" אים תמיד על הקונסול הבריטי שהסתגל לבית סחור ואף פעם לא קוראים על הקונסול הישראלי שהסתגל לבלפאסט? ●●● הלואי שפריקו "הסיוע לקיבוצים", משמעותו למשק הישראלי ולכיסו של האזרח הקטן, היה זוכה לחיטוט תקשורתי מעמיק כמו שזכו לו רפי גינת ונערותיו. ●●●

החברים של אופירה

י.ב. למה בעלי מכונות יהודים באבדטור לא קונים, מע' ריב"ב כי לסיפואן האדומה (מההגרלה) אין מספר כחול...

ובטחונה של ישראל והנוק בתחום זה הוא לעיתים בלתי הפיך. שמיר לקח בחשבון כי פרס עשוי לנהל את משרד האוצר, ע"פ אינטרסים אישיים ומפלגתיים במטרה להציל את מעמרו במפלגה אך במציאות הפוליטית שנוצרה הוא חשב כי אפשרות זו היא בבחינת הרע במיעוטו והיה מוכן לקחת את הסיכון. כאשר לחשש כי כמ"מ רוח"מ עשוי פרס להתערב יתר על המידה בתחום המדיני, שמיר קיווה כי הבעיות הכלכליות ידרשו משר האוצר להקדיש את כל זמנו לענייני המשק ולכן לא יהיה לו פנאי לעסוק בנושא.

מסתבר כי הסיכון שלקח שמיר היה גבוה מדי והמחיר שמשלמים אזרחי ישראל והמדינה גם בתחום הכלכלי כבד מדי. האיש שהבטיח עם כניסתו לתפקיד שלקראת סוף 1989 תהיה אינפלציה חד ספרתית התחיל את השנה בהעברת מאות מיליוני דולארים לסקטורים המקורבים למפלגת העבודה ומסיים אותה, לדברי מומחים, עם יותר אינפלציה, יותר אבט"ל, יותר גרעון ללא צמיחה ועם "חוק מאה הפרוייקטים" שלאחר שפורל" החליט שלא להביאו לאישור הכנסת, התברר כולו כי מלכתחילה היה זה "חוק מאה הכותרות". זהו המאזן השנתי של שמעון פרס.

כמובן, גם בתחום המדיני האיש חזר לסורו. מי שחשב שחל איזשהו שינוי באופיו של שמעון — מסתבר שטעה. הוא פשוט חיכה לשעת כושר במיוחד כאשר מעמרו במפלגה נחלש ויצ"חק רבין מנגן כינור ראשון גם בנושאים מדיניים. תחילה ראה בהחלטת שרי החישובים סיבה טובה לחזור לזירה. הוא אמנם נשא נאום הקורא לפירוק הממשלה, ואף כתב מכתב לרוח"מ ברוח זו. אך הואיל ורבין, שהוא "בעל הבית" במערך, הסתייג מכך נשאר המכתב בכיסו של פרס.

ההזדמנות השניה באה לו עם תכנית עשר הנקודות של מובארק. במסעו האחרון באר"ב פציג פרס את התוכנית בניי גור לעמדת הממשלה ותוך כדי פגיעה בשר החוץ הישראלי. פרס נחלם על תוכנית מובארק כאילו היתה זאת התכנית הישראלית בעדה הצביע בממשלה.

יהיו ודאי מי שיטענו כי גם רבין תומך בתכנית מובארק. אמנם אניגמה היא האיתנות עשו משתול בשר הבטחון. אבל מן הראוי להדגיש, כי רבין לא תומך בתכנית עשר הנקודות אלא במפגש ישראלי פלשתיני על פי הצעת מצרים. גם בשא"ל זה קיימים חילוקי דעות עמוקים בין הליכוד למערך. אבל רבין, בניגוד לפרס, משתדל לא לחדר את הויכוח, להכליל את המאחד והמשותף ולא את המפריד והמפגל, עושה מאמצים להגיע להבנה עם הליכוד כדי לקדם יחד את תהליך השלום ומדגיש בכל הזדמנות שמבחינתה של ישראל תכנית הממש"ל היא התכנית היחידה.

כך ששימון נשאר שימון ורבין הוא רבין, ויצחק לא יצחק כל עוד לא יירד המסך על פרס. וטובה שעה אחת קודם.

אורי יעקב ■

החמ"ס? עם הנשים הפלשתיניות המחביאות את בעליהן המתקוממים ואת ילדיהן זורקי האבנים?

איוה פלשתיני צריך להיות כדי להתחבב על ראש ממשלתנו שמיר? הסיכוי למצוא אחד כזה לרפואה שיהיה נקי מ"ה נקודות השוללות אותו כנציג הפלשתינים בשטחים שואף לאפס. אכן לא שמענו מאז הוכרז ב-14 בחודש מאי על "יוזמת השלום הישראלי" שנמצא בן כאליים כזה.

יותר יתר, כשחולף הזמן מתחזקת בי התחושה מראש ממשלתנו שמיר רוצה לרבר הכי הרבה עם פלשתיני מאור מאור מסוים. יהיה זה איפוא פלשתיני "ישראלי" מוצא פולני או בולגרי, נמוך קומה, חושק שפתיים, אור מאומה כתשובה לכל ענין ודבר, ממעניין באינטליגנציה פוליטית ברמת חשיבות של קליפת השום, וכמובן — יהודי. לכל היותר, אם לא ימצא את עצמו באותו הרגע יהיו אלה מרדור ואולמרט חבריו לשיחה.

הכור שהטילו האמריקאים למגרש של ישראל לרגלי שמיר היא בבחינת ספק גדול מאוד לגבי "יוזמת השלום" ותכניתו כפי שהציג אותם בביקורו האחרון בווינגטון. מאז לא עשה צעד משמעותי שהציבור לפחות, יודע עליו, בדרך להנהגה הו שרצה להצמיח לשטחים, בדרך להחזרת, בדרך לאיזה שהוא מקום ברור — בדרך לשלום עם הפלשתינים. הנקודה של רבין אם כן, עדיפה. הוא רוצה להיכנס למו"מ עם האמריקאים עם הפלשתינים בתיווך מצרים. אצלו אילאס פרייג" ופלשתינאים אחרים כאמת, לא פסולים. מעורר חשד דבר אחר, סימכותו לשולחן שמיר. אסירות המוגנות הפעם בפרוק האחרון. אולי רבין יודע שאם יהיה במקום שמיר או מאימת הקהל יעדיף גם הוא לרבר עם יצחק ולא משנה איזה מכין שניהם.

מיד עם היורע תוצאות הבחירות לכנסת הנוכחית, החלו בליכוד לבדוק את אפשרות הקמתה של קואליציה צרה. בבדיקה ראשונית שערכה, עוד במוצאי ליל הבחירות עם מפלגות ימין והרתיים, התברר כי אפשרות זו אכן קיימת. אולם, כבר אז לא שלל יצחק שמיר את מה שקרא "ממשלה רחבה". שמיר השתמש במטבע לשון זו כדי לנצל את היתרון שיש לו, מול יריביו ולצרפם לקואליציה, כאשר הליכוד הוא הגורם המרכזי בה.

יותר מכל העסיקה את שמיר השאלה מה יהיה עם שמעון פרס. ארבע שנים של "שותפות" עם פרס לימדו את שמיר, כי שר החוץ שלו וממלא מקומו אינו רק "חתרן בלתי נלאה", כדברי חברו רבין, אלא גם הרפתקן חסר מעצורים שאינו בוחל בשום מאמץ כדי להשיג את יעדיו, כולל שת"פ עם יריבים ואויבים מבחוץ מאחורי גבם של ראש הממשלה והממשלה בה היה חבר. היום ברור כי לאחר שהבטיח למצרים את טאבה ועשה הכל כדי לקיים את הבטחתו, הקרב על פיסת האדמה והים שכל כך אהבנו, היה אבוד מראש.

תחילה, חשבו בליכוד לנצל את הזעם במפלגת העבודה כלפי הו"ר, לאור כשלונו בבחירות לכנסת, והועלתה הצעה כי הליכוד יציב נטאי מוקדם להצטרפות המערך לקואליציה — פרס לא יהיה חבר בממשלה. אך בבדיקה שנערכה הגיעו למסקנה כי במערך גם אם רבים רוצים בכך, לא יוכלו לקבל החרמה של הו"ר. ולכן, הוחלט לאמץ טקטיקה אחרת לפיה הליכוד לא יסכים להפקיד בידי פרס את אחד משני התיקים המרכזיים — חוץ או אוצר, כאשר ברור שאת תיק הבטחון יקבל רבין.

בליכוד סברו כי אסור להפקיד בידי האיש תיקים בעלי חשיבות לאומית עליונה, והאמינו שבאווירה הקיימת במערך נגר שמעון פרס ניתן להשיג זאת. בינתיים, גם המפלגות הדתיות שהיוו לשון מאזניים רצו לנצל את המצב הפוליטי כדי לקדם את ענייניהם, והחלו להתחרות ביניהן על תיקים, כיבושים ותקציבים. עובדה זו עוררה ויכוח ציבורי חריף בארץ, וכן את זעמם של יהודי אר"ב לאור הסיכוי שנוצר לתיווך חוק השבות. תגובתם היתה כה חריפה ששמיר חשש כי לתיווך החוק יהיו השלכות הרסניות כאשר ליחסים ולקשר של מדינת ישראל עם יהודי התפוצות.

כבר סבר שמיר כי גם אם יצליח להקים ממשלה צרה, ימיה יהיו קצרים, היא לא תוכל לעמוד במשימות והמחיר שהליכוד והמדינה יצטרכו לשלם עלול להיות כבד מאוד, ולכן החליט ללכת לקראת המערך.

בפניו עמדה אז השאלה איזה משני האינטרסים החיוניים של המדינה פחות מסוכן להפקיד בידי שמעון פרס — המדיניים או הכלכליים. רוח"מ היה בדיעה כי לאור מעלליו של פרס במשה"ח, אסור בשום פנים ואופן להפקיד בידי שנית תיק זה, משום שמדובר באינטרסים החיוניים ביותר לעתידה

ענת גטוויסמרי

משמאל לשמאל

גל הנקודות שפוקר את ישראל לאחרונה הולך ומצטמצם בעיקרו.

ראשיתו, בשנת 1988 עם 14 הנקודות של הפלשתינים. 10 נקודות של מובארק 5 נקודות של ג'יימס בייקר 2 נקודות של שמיר (1. דן מרדור 2. אהוד אולמרט) 1 נקודה של יצחק רבין (לרבר עם כולם) עכשיו אפשר לחלק את המפה לשניים — יצחק שמיר שהחליט כמו יצחק רבין בעד מו"מ עם הפלשתינאים לצורך בחירות בשטחים, ובחידור קל — לא אש"ף, לא ממזרח ירושלים, ועוד לא ולא. ממול עומדים האמריקאים ומובארק — הראשון זרק כדור למגרש הישראלי, השני הציע מאכל לאומי. ממתינים לאיזה את קל משמיר, אולי איזה כן, רפה. עכשיו הגיעה תורה של שאלת השאלות:

אם מדברים — עם מי כן רוצה שמיר לרבר? שראש, אישים פלשתינים, מהמובילים בהנהגת השטחים דוגמת אליאס פרייג" ראש עיריית בית לחם, או פייסל בדר חוסייני, פסולים בעיניו. כמו כן אותם פלשתינאים פוטנציאליים צריכים להיות: א. לא מגורשים. ב. לא חברי אש"ף. ג. לא תושבי מזרח ירושלים. ד. לא מזדהים עם אש"ף. ה. לא מנהיגים עכשוויים. ו. לא תומכים, מובילים את האיתנות פאדארה. ז. בעלי עבר פלילי נקי. ח. בעלי עבר כטחוני נקי. ט. לא מזדהים עם הנהגה טרוריסטית כל שהיא, בישראל ומוחוזה לה. מה נותר? ידבר שמיר אס"כ עם רעולי הפנים? אנשי